

La Comédiathèque

Bar Sport

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Tekstet e pjesëve të Jean-Pierre Martinez mund të lexohen dhe të shkarkohen falas. Megjithatë, kjo nuk do të thotë se shfaqja e tyre publike është falas.

Çdo shfaqje publike, qoftë profesionale apo amatore, kërkon autorizim paraprak dhe pagesën e të drejtave përkatëse të autorit.

Jean-Pierre Martinez është anëtar i SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Për çdo kërkesë për autorizim për shfaqjen e një pjese, ju lutemi të kontaktoni autorin nëpërmjet faqes së tij zyrtare:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Bar Sport

Jean-Pierre Martinez

Përkthimi dhe përshtatja në gjuhën shqipe nga autori

Pas një aksidenti me makinë mortore, një arkivol përfundon në një lokal. Kur del se brenda tij mund të ndodhet një biletë lotarie fituese, nis një komedi e çmëndur.

PERSONAZHET

Roberti : pronari i lokalit, i apasionuar pas fjalëkryqeve

Joziana : kuzhinierja beqare

Martiali : punonjës funerali me prirje filozofike

Justini : kolegu i tij, me këmbët në tokë

Natalia : trashëgimtarja me nervat në majë

Sharlota : maturanaja e zhgënjyer

Antuani : mësuesi i dërrmuar

Jezusi : hidrauliku fatlum

Bardha : plaka që s'është aq e marrë sa duket

Postierin mund ta luajë aktori i Jezusit; gruan që hiqet si shurdhmemecë mund ta luajë aktorja e Bardhës. Këto dy role të vogla mund t'u besohen edhe aktorëve të tjerë. Ekzistojnë variante të pjesës për 7 deri në 16 personazhe, me shpërndarje të ndryshme sipas gjinisë, në faqen comediatheque.net.

Në qendër është banaku i një lokali. Sipër tij, tabela «Bar Sport». Në njërin anë një fliper, në tjetrën dy tavolina. Pas banakut, Roberti zgjidh fjalëkryqin e gazetës. Joziana lan dyshtemenë.

Robert – Duhet pjesë për të luajtur aty... Gjashtë shkronja...

Joziana ndalon dhe mendon me të.

Joziana – Fliper...?

Roberti e sheh i mahnitur nga kjo shkëndijë zgjuarsie. Numëron shkronjat me gishta dhe i ndriçon fytyra; por, kur sheh fjalëkryqin, zhgënjehet.

Robert – Dreq! Fillon me T...

Hyn një postier i modës së vjetër, me uniformë, kapele dhe çantë. Mund ta luajë aktori që më vonë interpreton hidraulikun, me veshje krejt tjetër. Nëse duhet, postierit mund t'i vihet një mustaqe e rreme. Ka pamjen e budallait të lagjes.

Robert – Ja ku na erdhi postieri...

Postieri – Tungjatjeta, Robert. Sot të kanë shkruar gjithë ministrat!

Lë një tufë letrash mbi banak.

Robert – Ministrat, po! (*Shikon zarfet.*) Faturë, taksë, pagesë, faturë... (*I lë mënjanë.*) Një gotë verë të bardhë, si zakonisht?

Postieri – Jo, e bardha s'po më bën mirë. Më hidh pak të kuqe.

Roberti ia mbush gotën.

Robert – Urdhëro, një të kuqe. Mos na u bëftë dita e zezë!

Postieri e kthen me një frymë.

Robert – Të paktën, këtë nuk na e merr dot njeri...

Postieri – Meqë ra fjala... Emri Vreshta të thotë gjë?

Robert – Vreshta?

Postieri nxjerr një letër rekomande.

Postieri – Zonja Vreshta. Banon te numri trembëdhjetë, pallati ngjitur.

Robert – Ah, po...

Postieri – Por emri s'është në kutitë postare.

Robert – S'është çudi...

Postieri – Në cilin kat banon?

Robert – Në të shtatin. Por ka dy javë që ka vdekur.

Postieri – Ah, dreq... Pra qenka shpërngulur, si të thuash...

Robert – Po, në banesën e fundit.

Postieri – Se kam një rekomande për të.

Robert – Eh, hall i madh...

Postieri – Po ç'të bëj?

Robert – Nga ta di unë?

Postieri – S'të ka lënë ndonjë adresë tjetër?

Robert – Të thashë, ka vdekur.

Postieri – Po... Po kush ma firmos rekomanden?

Robert – Epo...

Postieri – Domethënë, nuk do të kthehet më?

Robert – Pak e vështirë.

Postieri – Kjo ma prish punën.

Robert – Kështu është në çdo zanat: gjithmonë del ndonjë që ta ndërlikon jetën...

Postieri – S'mund të firmosësh ti në vend të saj?

Robert – Pse unë?

Postieri – Fqinjët duhet të ndihmojnë njëri-tjetrin. Të paktën s'do të vij përsëri.

Robert – Përsëri? Për çfarë?

Postieri – Për t'ia dorëzuar letrën!

Robert – Po të them se ka vdekur! Mori fund! Një të mirë ka vdekja: asnjë letër rekomande s'të gjen më!

Postieri – E kuptoj.

Robert – Lëri një njoftim se ke ardhur.

Postieri – Thua?

Robert – Po ç'është kjo letër? Taksë? Gjoba? Njoftim dëbimi?

Postieri – Vjen nga Lotaria Kombëtare.

Robert – Nga Lotaria Kombëtare?

Postieri – S'mund të jetë lajm i keq.

Robert – Mendon se i vdekuri dallon dot më lajmet e mira nga të këqijat?

Postieri – Megjithatë... Lotaria Kombëtare!

Robert – Ma jep ta shoh. *(Ia merr zarfin.)* Vërtet, nga lotaria qenka...

Postieri – Luante lloto?

Robert – Ku ta di? E shihja ndonjëherë në shkallë. Kishte një qenush...

Postieri – Dhe ç'u bë me të?

Robert – Ka vdekur, të thashë!

Postieri – Edhe qeni?

Robert – Jo qeni, ajo!

Postieri – Po qeni ç'u bë?

Robert – S'e di!

Postieri – E trishtë, të mbetet një qen i vetëm në botë... Nuk i kuptoj njerëzit që marrin kafshë e pastaj i braktisin. Kafsha është përgjegjësi!

Robert – Thua të ketë fituar çmimin e madh?

Postieri – Nëse po, duhet të paraqitet shpejt. Ka afat. Po s'u paraqite për paratë, çmimi kalon diku tjetër.

Robert – Gjynah të humbasin kot...

Postieri – Atëherë, ç'të bëjmë?

Robert – Ne?

Postieri – Siç the edhe ti, gjynah...

Robert – Mirë, po firmos unë.

Postieri – Ma kursen një rrugë tjetër.

Roberti firmos, hap me nxitim zarfin dhe lexon.

Postieri – Hë?

Robert – Është letër pushimi nga puna...

Postieri – Jo çeku i çmimit?

Robert (*duke lexuar*) – Punonte në Lotarinë Kombëtare, me kontratë të përkohshme. Po i njoftojnë mbarimin e kontratës.

Postieri – Dreq! Jo vetëm që s'fitoi llotarinë, por humbi edhe punën!

Robert – Po...

Postieri – Dhe në këto kohë është tmerr të gjesh punë tjetër...

Robert – Sidomos kur ke vdekur.

Postieri – Dhe çmimin s'e fitojnë kurrë njerëzit si ne, që kanë nevojë. Lexova dje për një që fitoi gjashtëdhjetë milionë e vazhdoi të jetonte njësoj si më parë. Disa njerëz s'e meritojnë fatin!

Robert – E vërtetë.

Postieri – Mirë, unë po vazhdoj shpërndarjen.

Bëhet të dalë. Roberti tund letrën.

Robert – Po me këtë ç'të bëj?

Postieri – Ti e di. Rëndësi ka që e firmose marrjen...

Postieri largohet. Roberti e vështron letrën, pastaj e lë mënjanë. Hyn Antuani, me çantë mësuesi, i përhumbur në mendime.

Antuani – Mirëdita. Një kafe, ju lutem.

Roberti ia shërben, pastaj merr një shishe nga rafti.

Robert – Pak raki molle në kafe?

Antuani (*i habitur*) – Për çfarë?

Robert – Për t'i dhënë shije kafesë.

Antuani – Jo, faleminderit. Kam mësim pas një çerek ore...

Roberti tund shishen me tundim.

Robert – Një pikë s'të nxjerr në alkooltest!

Antuani – Epo, pse jo...

Roberti u hedh nga pak të dyve. Antuani hap gazetën që ka në xhep.

Antuani (*lexon*) – «Një i ri pa leje qëndrimi rrezikon jetën për të shpëtuar një deputet nga mbytja...»

Robert – E mendon? Dhe tani me siguri do t'i japin edhe medalje për këtë!

Vendos rakitë mbi banak.

Antuani – Po nuk e meriton?

Robert – Po të kishte shpëtuar një fëmijë, dakord. Po një deputet? Për ç'na shërbejnë deputetët, më thuaj?

Antuani – S'e di, të them të drejtën...

Robert – Unë them se kemi tepër deputetë.

Antuani – Ndoshta ke të drejtë. Po s'mund t'i lëmë të gjithë të mbyten...

Robert – Jo të gjithë. Po kur bien vetë në ujë... Nejse, unë ujin e përdor vetëm për të holluar rakinë.

E zbraz gotën. Buzëqeshja i ngrin në fytyrë.

Robert – Ç'shije e çuditshme ka kjo raki! S'të duket?

Antuani pi një gllënjë dhe bën fytyrë.

Antuani – Shija e mollës ndihet shumë...

Roberti e peshon shishen.

Robert – S'ka mundësi! Dje ishte pothuajse plot. Nuk e kam pirë unë të gjithën!

Shënon nivelin me laps mbi etiketë. Joziana shkon në kuzhinë. Antuani sheh që hyjnë Natalia, e veshur me të zeza, dhe vajza e saj Charlota. Ai dhe Charlota shkëmbejnë shikime të sikletshme. Antuani fshihet pas gazetës, ndërsa gratë ulen.

Natalia (*duke parë lokalin*) – Sa pis qenka!

Sharlota – Është lokal popullor...

Natalia – Popullor, po pis.

Sharlota – Është i vetmi bar përballë varrezave. Varrezat nuk të sjellin aq klientë sa një shkollë...

Pronari afrohet për porosinë.

Natalia – Me sa duket klientët shkojnë më shumë nga bari në varreza sesa anasjelltas. Janë tapë që në mëngjes.

Robert – Çfarë ju sjell, zonja?

Natalia – Një çaj me... (*Ndërron mendje, e neveritur.*) Vetëm çaj.

Sharlota – Një limonadë.

Roberti largohet. Natalia lexon tabelën.

Natalia – «Bar Sport»! Ç'emër! Pyes veten ç'sport luhet këtu. S'kanë as tavolinë futbollit...

Sharlota nxjerr një cigare.

Natalia – Mos më thuaj që do pish duhan!

Sharlota – Pse jo? Kur ishe shtatzënë me mua, ti pije nga dy paketa në ditë. Thonë që kështu lindin fëmijët budallenj...

Natalia – Atëherë s'e dinim... Prit pak, pse the «ti, kur ishe shtatzënë»?

Roberti vjen me pijet.

Robert – Duhani pihet jashtë.

Sharlota e fut cigaren në çantë dhe psherëtin.

Natalia – Pra, në fund nuk ishte apendicit...

Sharlota – Apendicit në moshën shtatëdhjetë e pesë vjeç? Të ngatërrosh cirrozën me apendicitin! Doktor kampion qenka ai...

Natalia – Ishte mjek praktikant. I paguajnë keq. Sidoqoftë, sëmundja ishte e pashërueshme. Ende s'e besoj që gjyshi yt ka vdekur.

Sharlota – Para se të ishte gjyshi im, ishte pak edhe babai yt, apo jo?

Natalia – Po. E kemi pasur gjithnjë të vështirë të merremi vesh.

Sharlota – Tani nuk ka shumë shpresa të përmirësohet marrëdhënia...

Natalia – Kam një shoqe që bëri pesëmbëdhjetë vjet psikoterapi për t'u afruar me të atin. Pesëmbëdhjetë vjet!

Sharlota – Dhe?

Natalia – Kur mbaroi terapinë, i ati kishte vdekur.

Sharlota i hedh Antuanit vështrime të sikletshme, pa e vënë re e ëma.

Sharlota – Po gjyshja?

Natalia – As që e mbante mend që ishte e martuar. Tani t'i themi se është vejushë...
(*Psherëtin.*) Sa ditë e zyrtë...

Sharlota – Varrimet rrallë janë zbavitëse.

Roberti lexon gazetën.

Robert (*duke lexuar*) – «Vetëvrasja, shkak kryesor i vdekjes së adoleshentëve...»
Në fakt, në gjashtëmbëdhjetë vjeç rrallë vdes njeriu nga pleqëria.

Sharlota – E dije që gjyshi kishte paguar paraprakisht funeralin?

Natalia – Jo...

Sharlota – Ta mendosh që zgjedh që tani arkivolin: lis a pishë, doreza të arta a të argjendta, astar rozë a jeshil...

Natalia – Praktike, të paktën s'merresh me asgjë.

Sharlota (*me ironi*) – Dhe s'pague asgjë...

Natalia nxjerr pasqyrën nga çanta.

Natalia – Zot! Po ta shihja veten në rrugë, s'do ta njihja. Po shkoj të rregulloj pak makijazhin, se do të kujtojnë që do të më varrosin mua.

Duke shkuar në tualet, sheh Antuanin, i cili fshihet pas një libri të Kantit.

Natalia – Antuan? Jam Natalia! Më mban mend? Kemi qenë bashkë në gjimnaz.

Antuani (*duke shtirur entuziazëm*) – Ah, Natalia!

Natalia – Si je? Ç'bën tani?

Antuani – Unë prapë në gjimnaz jam...

Natalia – Mësues?

Antuani – Fillimisht nxënës, pastaj kujdestar, tani mësues. Ishte mënyra e fundit që të mos më nxirrnin nga shkolla. Po ti?

Natalia – U martova... Pastaj u divorcova...

Robert (*me ton filozofik*) – Më mirë një divorc i mirë se një martesë e keqe.

Natalia e shpon me sy.

Natalia (*Antuanit*) – Shkruan ende drama?

Sharlota habitet.

Antuani – Jo... (*Sheh zhgënjimin e saj.*) Tani më shumë romane.

Natalia – Shkrimtar! Fantastike! Duhet të më japësh një libër me autograf.

Antuani – Po, mirë...

Natalia – U martove? Ke fëmijë?

Antuani – Jo, jam ende beqar.

Natalia – Vajza ime tani ka pothuajse moshën e nxënësve të tu. Sa shpejt ikin vitet! *(Tregon Sharlotën.)* Ja ku është!

Antuani dhe Sharlota shkëmbejnë një shikim të trazuar.

Antuani – Sharlota? Çudi, është nxënësja ime. S'e dija që ishte vajza jote.

Natalia – Mban mbiemrin e të atit. Kaq i la ai kur iku. Ti i jep gjimnastikë, apo jo? Ajo flet vazhdimisht për ty.

Antuani – Jo... Filozofi.

Natalia – Ah, po! Më shumë të shkon fiziku i filozofit. Po me Kantin s'duket se vajza ime ka marrëdhënie të mirë. A do ta marrë më në fund maturën? Është hera e tretë! Ndoshta s'ka zgjedhur drejt shkollën. Ka gjithmonë pasur mendje praktike. Pastaj filozofia, mes nesh, ku të çon?

Antuani – Askund, ndoshta...

Natalia – Po s'e mori as këtë vit, do ta fus në ndonjë shkollë biznesi. Kam gjetur një që të pranon edhe pa maturë. Kushton shtrenjtë, por gjërat e mira kushtojnë. E ç'na duhet universiteti kur tani futet kushdo? S'ka më përzgjedhje!

Sharlota *(e acaruar)* – Mami!

Natalia – Nuk është e lehtë të rritësh një fëmijë e vetme! Siç thoshte Frojdi për edukimin: «Çfarëdo që të bëni, do ta bëni gabim.» Më falni, më duhet të iki. Kam një funeral në pritje.

Shkon drejt tualetit.

Sharlota – S'e dija që e njihnit mamanë time.

Antuani – As unë...

Sharlota – Duhet të takohemi sonte. Vij te shtëpia juaj?

Antuani – Dëgjo, Sharlota, më mirë ta mbylлим këtë histori. Po bëjmë abort... Desha të them, po marrim rrugë të gabuar.

Sharlota – Rrugë të gabuar?

Antuani – Pas një jave merr maturën. Vitin tjetër shkon në universitet. Unë do të përsëris vitin e fundit, si çdo vit.

Sharlota – Maturën? Dy herë kam ngelur vetëm që të jem në klasën tënde. Po këtë vit të intereson ta marr, apo jo? Kështu, shtatorin tjetër gjen një tjetër për «mësime private»...

Antuani i bën shenjë të flasë më ulët.

Antuani – Mund të isha babai yt!

Sharlota *(kërcënuese)* – Pikërisht! Mund të të padis për marrëdhënie me një të mitur.

Antuani – Je njëzet e një vjeç!

Sharlota – Atëherë për ngacmim seksual.

Antuani (*duke bërë sikur s'i bëhet vonë*) – Bëj ç'të duash. Ndoshta do më bëje nder po të më hiqnin nga arsimi.

Sharlota (*duke u ngritur*) – I mjerë!

Natalia kthehet nga tualeti.

Natalia (*me ëmbëlsi, Antuanit*) – Hajde ndonjë natë për darkë. Dy beqarë bashkë... (*I pëshpërit.*) Kush e di, ndoshta e ndezim sërish zjarrin e vjetër!

Antuani buzëqesh me siklet.

Natalia – Eja, Sharlota! (*Antuanit.*) Mos e lodh shumë me mësim!

Natalia dhe Sharlota dalin. Antuani mbetet i lehtësuar, por i turpëruar. Roberti ka dëgjuar gjithçka dhe bën sikur s'ka dëgjuar asgjë.

Antuani – Rreziqet e profesionit... Mund t'ju kërkoj të jeni diskret? Kam vendin e punës në lojë.

Robert (*serioz*) – Bari është si rrëfimi te prifti: gjithçka dëgjohet, asgjë s'del jashtë.

Sharlota kthehet papritur dhe i lë diçka në dorë Antuanit.

Sharlota – Merre! Provimi i parë në jetën time që e kaloj. Dhe kësaj here, falë teje! Mbaje diplomën si kujtim!

Del. Antuani sheh i tmerruar testin e shtatzënisë.

Robert – Dy vija? Atëherë qenkan binjakë...

Antuani ikën i panikosur. Roberti kthehet te fjalëkryqi. Joziana del nga kuzhina me një revistë. Kur pronari s'e sheh, pi një gotë raki molle dhe, me hinkë, e mbush shishen me ujë mineral. Roberti e vështron dyshues. Ajo hap revistën «Gjuetari» me një buzëqeshje të pafajshme.

Robert – Tani lexoni edhe «Gjuetarin»?

Joziana – Jo, për njoftimet... (*Roberti çuditet.*) Për njohje e martesë!

Robert – Dhe?

Joziana – Si me makinat, zotëri: para se të blesh, bën një xhiro prove!

Robert – E gjetët modelin që kerkoni?

Joziana – Akoma jo. Në moshën time, më kanë mbetur vetëm makinat e përdorura...

Bie një celular.

Joziana – I imi duhet të jetë. E bleva për festat. Duhet të ecim me kohën!

Përpiqet ta hapë, por mezi di ta përdorë.

Joziana – Dreq! Cilin buton duhej të shtypja?

Roberti e sheh i habitur.

Joziana (*me mirësjellje të shtirur*) – Alo? Po, unë jam! Mirëdita! Mosha? Rreth të dyzetave...

Vëren Robertin që përgjon.

Joziana – Më pranë dyzetës se pesëdhjetës... Po, e pashë rastësisht njoftimin tuaj te «Gjuetari»... Jo, s'jam gjuetare! Duhet ta kem shfletuar te parukierja. Jo, as parukierja ime nuk gjuan, pse?... E divorcuar, po. Po ju? (*Ngrin.*) Ah... Nga çfarë vdiq gruaja?... Nëse s'është pyetje pa takt! Oh, sa duhet të ketë vuajtur e shkreta. Në raste të tilla, më mirë t'u bëjnë një gjilpërë e t'i shpëtojnë... (*Roberti mbetet gojëhapur.*) Po, duhet t'ju ketë lënë boshllëk të madh... Jo, kafshë nuk mbaj. Kam vetëm një djalë shtatëmbëdhjetëvjeçar. Edhe ai bën pis sa të duash! Ju pëlqejnë fëmijët?... Jo, në moshën tonë për këtë është vonë. Mund të dilte ndonjë çudi... S'jam vetëm tani. Te «Bar Sport»? Jo, jo përballë stadiumit: përballë varrezave. Pikërisht! (*Me zë joshës.*) Shihemi pas pak...

E mbyll, e lë telefonin mbi banak. Roberti kontrollon vijën që ka bërë mbi shishen e rakisë.

Joziana – S'e keni parë Marselin?

Robert – Ka tri ditë që s'vjen të luajë loto. Mos është sëmurë.

Joziana – Gjithnjë luan numrat e kartës së sigurimeve... Sa keq sikur t'i dalin kur ai s'është këtu!

Roberti kthen faqen e gazetës dhe kërcen përpjetë.

Robert – Apropos llotos, e patë këtë?

Joziana – Çfarë?

Robert – Superçmimi! Bileta fituese është luajtur këtu!

Joziana – S'ka mundësi!

Robert (*i tregon gazetën*) – Shtatëdhjetë e pesë milionë!

Joziana – Lekë të vjetër?

Robert – Euro! Mendoni ç'mund të bësh me shtatëdhjetë e pesë milionë euro! (*Ajo mezi e përfytyron.*) Duhet ta njohim fituesin!

Joziana – Ndoshta është beqar...

Robert – Disa fitues duan të mbeten anonimë.

Roberti mbush një gotë raki.

Joziana – Si alkoolistët anonimë...

Ai e zbraz dhe shtrëngon barkun.

Robert – Më dhemb stomaku prej disa ditësh. S'e di ç'kam.

Joziana – Stresi. Kur të dilni në pension, do t'ju pushojë.

Robert – Po, dhe kur të vdes, s'do më dhembë asgjë.

Bën sërish një shenjë mbi shishe.

Joziana – Po dal te marketi «Kazino».

Del. Celulari që ka harruar bie.

Robert – E harroi këtë dreq aparati! (*E hap me mundim.*) Alo! Jo, nuk jam Joziana, jam Roberti! Kush jeni? Jezusi?... Njoftimi? Ç'njoftim? Ah, «Gjuetari»... Prisni t'ju shpjegoj, telefoni s'është imi! Alo? E mbylli budallai! (*E lë aparatin.*) Jezusi... Mos ishte ndonjë predikues fetar?

Hyjnë dy punonjës funerali, me kostume e syze të zeza.

Robert – Ja dhe dy gangsterët me kostum të zi! Si po ecën puna?

Martiali – Njerëzit po i harrojnë zakonet. Vonesë bëjnë edhe në varrim. Na jep diçka sa për t'u ngrohur. (*Shikon jashtë.*) Por s'dua t'ia ndaj sytë makinës mortore.

Justini – Mos na e vjedhin, me gjithë mallin brenda. Ke dëgjuar për ata që kontrabandonin cigare me makinë mortore?

Robert – Me këto fotografi kafkash në paketat e duhanit, shumë shpejt edhe kamionët e cigareve do të duken si makina mortore. (*Një çast.*) Çfarë pini? (*Me tallje.*) Një birrë dhe një sanduiç «mortor»?

Martiali – Si zakonisht. (*Me nënkuptim.*) Skuadrën fituese nuk e ndryshon!

Roberti u shërben duke ngrysur vetullat.

Martiali (*ngacmues*) – E pe ndeshjen mbrëmë?

Robert – Mjaft! Goli i dytë s'ishte gol!

Martiali – Si s'ishte?!

Robert – Ishte jashtë loje!

Martiali – Jashtë loje?!

Joziana kthehet me një qese marketi ku shkruan «KAZINO».

Robert – Ti si thua, goli i dytë s'ishte jashtë loje?

Joziana – Që kur gjyqtarët bëjnë reklamë? (*Të tjerët s'e kuptojnë.*) Ç'kishte shkruar në fanellën e gjyqtarit?

U tregon qesen.

Martiali (*lexon*) – Kazino... E ç'lidhje ka?

Joziana – Po ku shkon njeriu të luajë me para? Në kazino!

Robert (*i ndriçon fytyra*) – Kazino!

Vrapon te fjalëkryqi.

Justini – S'ishte Kazino. Ishte një reklamë tjetër.

Joziana – Po, mirë...

Shkon në kuzhinë.

Robert (*numëron shkronjat*) – Gjashtë janë, por s'fillon me T...

Martiali mundohet t'i tërheqë vëmendjen se e ka gotën bosh.

Martiali – Sa çorape të bukura paske. Bëjnë të tilla edhe për burra?

Roberti ua mbush gotat. Justini i bën shenjë të ndalojë, por gota i tejmbushet.

Justini – Kujdes, kujdes! Mjaft kemi viktima në rrugë.

Martiali – Klientëve tanë s'u ndodh më asgjë. (*Pi.*) Edhe pse... Muajin e kaluar kremuam zonjën Vreshta...

Robert – Kë?

Martiali – Zonjën Vreshta! Burri i saj kishte dyqan lodrash e shakash. Vdiq nga zemra.

Robert – Ah, po.

Martiali – As burri s'mbeti gjatë i ve.

Robert – U martua prapë?

Martiali – S'e more vesh? Kancer në pankreas. Iku dy javë pas saj. Ishte më i ri se ti!

Robert – S'ka drejtësi në këtë botë.

Justini (*filozofik*) – E tillë është jeta...

Martiali – Burri harroi të na thoshte se gruaja mbante stimulues kardiak. Në mes të kremimit: bum! Bateria shpërtheu nga nxehtësia. Dera e furrës fluturoi deri në mur!

Justini – Fat që s'kishte njeri përpara.

Martiali – Të shihje familjen! Edhe zonjën Vreshta, natyrisht... S'pati të plagosur, por dëmi ishte i madh. Për fat e kishim siguruar furrën.

Justini – Një furrë e tillë kushton më shumë se furra e picave.

Robert – Profesion i rrezikshëm paske! (*Pushim.*) Çudi që s'e kemi parë Marselin. Sot është dita e tij e llotos.

Martiali – Marseli? Është parkuar përballë, në një makinë të bukur.

Robert (*me shpresë*) – Ai fitoi superçmimin?!

Martiali – Në njëfarë mënyre. Ka vdekur. Është në makinën tonë mortore.

Robert – Mos bëj shaka!

Justini – Cirrozë e mëlçisë.

Robert – Më preke në zemër. I shkreti Marsel! Para tri ditësh e pashë, luajti si gjithnjë. Sikur të kishte fituar! (*Me krenari.*) Biletën fituese unë e kam shitur!

Joziana del nga kuzhina.

Joziana – Po sikur të jetë ai?

Robert – Ai kush?

Joziana – Fituesi! S'është paraqitur. Ka arsye të fortë që s'vjen!

Robert – E marrim vesh lehtë, se luante gjithnjë numrat e sigurimeve të veta. (*Lexon rezultatin.*) 1, 25, 12, 37, 39, 16... Numri shtesë 14. Po cilët ishin numrat e Marselit?

Të gjithë ngrenë supet.

Joziana – Ç'fat do të ishte!

Martiali – Unë prapë preferoj të jem këtu ku jam.

Robert – Trashëgimtarët do të gëzoheshin. Marseli s'besoj se u ka lënë gjë.

Joziana – Përveç shisheve bosh...

Justini – Po ti, Robert, ç'do bëje sikur të fitoje lloton?

Robert – Do ju qerasja të gjithëve. Fatkeqësisht, unë nuk luaj.

Joziana – Unë do të udhëtoja në hapësirë. (*Të tjerët habiten.*) S'e lexuat? Tani miliardë bënë shëtitje me raketë!

Justini – Babai im thoshte: «Kur t'i nisin budallenjtë në orbitë, ti s'ke për të pushuar së rrotulluari.»

Martiali – Hidhe nga një gotë për këtë punë!

Robert – Për çfarë pune?

Martiali bën shenjë se s'ka rëndësi. Hyn Bardha me shami në kokë, duke u hequr si shurdhmemece që shet figurina xhuxhësh kopshti. I vendos mbi banak dhe i jep Jozianës një letër.

Robert – Ç'thotë?

Joziana – «Nëse blini gjashtë, të shtatën e merrni falas».

Martiali – Po ç'janë këto?

Justini – Mos janë shtatë xhuxhët...?

Joziana – Janë vetëm pesë!

Robert – Edhe për xhuxhë kopshti qenkan tepër të vegjël. Po s'e kosite barin çdo javë, s'i gjen më!

Justini (*me keqardhje*) – T'i marrim nga dy secili...

Robert – Ç'na duhen nga dy xhuxhë?

Joziana – Kur janë vetëm pesë!

Robert (*me zë të lartë*) – Jo, faleminderit, s'duam!

Joziana – Mos bërtit, është e shurdhër!

Bardha i mbledh gjërat, e fyer.

Robert – Nuk bërtas, shqiptoj qartë që të më lexojë buzët!

Para se të dalë, Bardha kthehet.

Bardha – Ju jeni xhuxhë nga trutë!

Del. Të tjerët shihen të habitur.

Martiali – Si duket, iu kthye goja!

Robert – Për pak na erdhi keq për të.

Joziana (*ëndërrimtare*) – Kjo më kujton një histori...

Robert – Borëbardhën?

Joziana – Jo, një libër që sapo lexova.

Nxjerr një roman sentimental dhe e vendos mbi banak.

Joziana – Quhet «Gruaja mbetet grua». Zhvillohet në Florida. Një miliardere e re amerikane, e shurdhër dhe memece, bie në dashuri me një seminarist evropian në Majami. S'di si t'ia shprehë dashurinë...

Robert – Ngaqë ai do të bëhet prift?

Joziana – Po, dhe sidomos ngaqë ajo është memece! Edhe ai e do, por s'di si t'ia thotë.

Justini – Është i turpshëm...

Joziana – Dhe ajo është e shurdhër.

Robert – Po buzët, s'ua lexon dot?

Joziana – Po ai flet vetëm gjuhën e vet, kurse ajo vetëm anglisht!

Martiali – Aha, tani e kuptova...

Joziana – Ai mëson fshehurazi gjuhën e shenjave...

Robert – Dhe anglishten...

Joziana – Ditën e Shën Valentinit e fton për darkë dhe ia rrëfen dashurinë!

Martiali – Dhe pastaj?

Joziana – Nga tronditja emocionale, asaj i kthehen edhe zëri, edhe dëgjimi.

Justini – Dëgjimi?

Robert – Pra, ai e mësoi kot gjuhën e shenjave.

Joziana – Jo! Sepse vendosin të hapin bashkë një shkollë për njerëz që nuk dëgjojnë e nuk flasin.

Justini – Po martohen, të paktën?

Joziana – Sigurisht.

Robert – Po ai ishte seminarist!

Joziana – Në fund ndërron besim që të mund të martohet me të.

Heshtje, ndërsa të tjerët përpiqen të përtypin kuptimin e thellë të historisë.

Joziana – Mirë, tani më duhet të gatuaj.

Robert – Shkoni, shkoni.

Joziana largohet. Dy punonjësit e funeralit pijnë në heshtje. Roberti hap gazetën.

Robert (*lexon*) – «Duhani vret edhe ata që nuk pinë...» Atëherë, më mirë ta pish vetë!

Martiali – Meqë jemi te të vdekurit, e di ç'më pyeti vajza sot, kur e çova në kopsht me makinë mortore?

Robert – E çon vajzën në kopsht me makinë mortore?

Martiali – Është makina e punës! Ç'të bëj, të marr taksi? Më pyeti: «Ku shkojmë kur vdesim?»

Robert – Dhe ç'i the?

Martiali – Si mendon?

Robert – S'e di.

Martiali – Pikërisht këtë i thashë.

Robert – Dhe ajo?

Martiali – «Babi, kur vdesim shkojmë në varreza!»

Robert – Natyrisht. U habit që me atë profesion ende s'e paske mësuar!

Justini – Ku shkojmë kur vdesim... S'e dimë as ku po shkojmë kur jemi gjallë. Hidhe pak verë të bardhë, sa të na zbresë birra.

Roberti ua mbush gotat dhe zbraz shishen.

Robert – Do të martohesh brenda vitit, siç thonë. Po zbres në bodrum të marr një arkë verë. M'i shteruat të gjitha.

Justini (*lexon gazetën*) – «Një grua, e përdhunuar në ditën e martesës, hidhet poshtë trenit që do ta çonte në muajin e mjalit dhe shkakton një aksident të rëndë...»

Martiali – Punët po na ecin sërish...

Roberti zbret në bodrum. Joziana kthehet dhe fshin banakun.

Martiali – Si e ke djalin?

Joziana – Mirë. Është tre muaj në praktikë nga shkolla e biznesit.

Martiali – Ku?

Joziana – Te Burger King, në Los Anxhelos.

Martiali – Në Los Anxhelos? Merret me marketingun?

Joziana – Jo, u shërben klientëve. Në Amerikë fillohet nga poshtë, pastaj ngjitesh.

Martiali – Te Burger King?

Joziana – Në Los Anxhelos! Atje s'marrin këdo për t'u shërbyer hamburgerë amerikanëve!

Dëgjohe zëri i Robertit nga bodrumi.

Robert – O Zot i madh!

Roberti del me vrap.

Robert – Bodrumi më është mbushur me një metër ujë!

Justini (*i tmerruar*) – Ujë?!

Robert – Duhet të mbyll rubinetin kryesor.

Shkon ta mbyllë.

Joziana – Po enët si t'i laj tani pa ujë?

Robert – Harrojeni verën e bardhë.

Justini – S'ka rëndësi shishja, rëndësi ka të dehesh. Na jep nga një verë të kuqe, në gotë të madhe!

Roberti sheh Martialin për porosinë.

Martiali – Edhe mua të njëjtën gjë.

Robert – Edhe unë një gotë, të më ngrejë moralin. (*Mbush gotat.*) Duhet të ketë plasur ndonjë tub. Në bodrum është katastrofë: notojnë vetëm kufomat e shisheve!

Justini – Ah, sikur të ishin shishet plot...

Joziana – Pse i mbani gjithë ato shishe bosh? As depozitë nuk kthejnë më.

Justini – Kur ishim fëmijë, i çonim shishet bosh në dyqan dhe merrnim ndonjë lek për cigare. Plaka e dyqanit i grumbullonte në oborr. Ne, nga muri që na lidhte me të, i merrnim me shkallë e ia shisnim përsëri! Ishte grua e mirë, por ne s'ngopeshim duke i bërë rrengje. Thonë se fëmijët janë engjëj. Gënjeshtër! S'ka gjë më mizore se një fëmijë.

Joziana – Po unë ç'të bëj me kuzhinën pa ujë?

Robert – Mirë, mirë, po thërras hidraulikun.

Hap një listë numrash. Martiali merr gazetën.

Robert (*duke lexuar*) – Hidraulikë... plot numra këtu...

Justini (*lexon*) – «Çiftet bëjnë dashuri mesatarisht një herë në tri ditë.» E pabesueshme!

Robert (*duke telefonuar*) – Ta provojmë këtë...

Joziana – Hë? Kur vjen hidrauliku?

Robert – Nuk përgjigjet.

Joziana – Po shkoj ndërkohë te furra e bukës.

Justini – E dëgjuat? Një herë në tri ditë!

Joziana (*me ironi*) – Burrat apo gratë?

Justini (*sheh gazetën*) – Nuk e thotë.

Robert – Dreq, po provoj celularin.

Joziana – Çdo tri ditë! Vetëm në ëndërr...

Joziana del.

Justini – Mesatare është...

Robert – Po të shohim se kur të ka ndodhur ty për herë të fundit, të tjerët duhet të punojnë ditë e natë për ta nxjerrë atë mesatare! (*Në telefon.*) Më në fund! Alo? Ju dëgjoj keq... Jeni duke ngarë makinën? Do t'ju marr vetëm pesë minuta. Kam një rrjedhje uji në bodrum. Po, te «Bar Sport»! Jo përballë stadiumit, përballë varrezave! PËRBALLË! Alo? Alo?

Dëgjohet kërcitje frenash dhe një përplasje e fortë metalike. Punonjësit e funeralit shohin jashtë.

Martiali – O Zot!

Robert (*mbyll telefonin*) – Dreq, na u ndërpre lidhja.

Justini – Është hera e parë që shoh një arkivol të fluturojë!

Dy punonjësit dalin me vrap. Roberti sheh nga dritarja.

Robert – Ia futi drejt e në makinë mortore! I shkreti Marsel... Për fat, ishte tashmë i vdekur.

Hyn Jezusi me rroba pune, duke mbajtur për krahu Bardhën. Plaka nuk ka më shaminë dhe Roberti nuk e njeh.

Bardha – S'i hapni sytë kur ngisni makinën?!

Jezusi – Ju më dolët para rrotave! (*Robertit.*) Ju e patë? Kaloj rrugën si e marrë!

Roberti bën sikur s'ka parë gjë.

Bardha – Më shtyp me makinë, pastaj më quan të marrë!

Robert – Le të ulet pak.

Jezusi – A mund t'i jepni diçka për t'u marrë veten?

Roberti i jep një gotë të vogël raki. Plaka e kthen menjëherë.

Bardha – Kjo është ujë, jo raki!

Roberti ia mbush përsëri. Ajo e pi dhe ia zgjat sërish gotën.

Bardha – Ende ndihem pak e dobët...

Robert – Jo, mjaft!

Jezusi – Nuk ka pësuar asgjë. As e preka! Makina ime, ama...

Bardha – Për pak më vrau dhe shqetësohet për hekurishtet e veta!

Jezusi – Ato hekurishte ishin furgon i ri para përplasjes! (*Robertit.*) Dhe tani kush e firmos procesverbalin? Ku shkuan ata të funeralit?

Roberti kthehet nga plaka.

Robert – Hë, nënë, si ndiheni?

Bardha (*e fyer*) – S'quhem Nënë!

Robert – Duhet t'i telefonojmë familjes të vijë t'ju marrë. Keni fëmijë?

Bardha – Fëmijë? S'jam e sigurt nëse kam.

Robert – As këtë nuk e dini?

Bardha – Po të kem pasur, s'e mbaj mend ku i kam lënë.

Robert – Si e keni emrin?

Bardha – Ç'ju duhet? Jeni polic?

Robert – Jeni e martuar?

Bardha – Sigurisht! Po shkoja të vizitoja burrin në varreza, kur ky shoferi më shtypi!

Robert – Ku është burri?

Bardha – Ka vdekur!

Robert – Në aksident?

Bardha – Jo, more, s'ka vdekur në aksident!

Jezusi – Meqë është mirë, a mund të iki?

Robert – Prisni! E sollët ju pasi e shtypët; s'mund të ikni kështu! Ose merreni me vete. Kam dhe bodrumin nën ujë; këtu nuk është strehë bamirësie.

Jezusi – Po ç'të bëjmë atëherë?

Robert (*Bardhës*) – Çfarë shkruan mbi varrin e burrit?

Bardha – «U prehtë në paqe», besoj.

Robert – Po mbiemri, moj zonjë! (*Ajo nuk di.*) Duhet të jetë tronditja. Prisni pak, ndoshta do t'ju kujtohet. Me ç'shkronjë fillon emri juaj?

Bardha – Po emri juaj s'fillon me B dhe s'mbaron me «budalla»?

Robert – Po më hipën në majë të hundës!

Jezusi – Duket pak... e çorientuar. Ndoshta ka dalë nga ndonjë institucion kujdesi.

Bardha bën një fytyrë të marrë. Ata e shohin të ngrirë.

Robert (*Jezusit*) – Ju si mendoni?

Jezusi – Mos është dehur?

Robert – Dehur?!

Jezusi – I dhatë dy gota raki!

Robert – Tani qenka faji im! (*Dyshues.*) Zakonisht alkooltestin ua bëjnë shoferëve, jo viktimave. A të thërras policinë për aksidentin?

Jezusi – S'ka nevojë t'i shqetësojmë. Le të marrë veten këtu. Unë po shoh nëse ndizet furgoni, ndryshe më duhet karrotreci.

Jezusi del. Punonjësit e funeralit kthehen duke mbajtur arkivolin mbi supe.

Robert – Ç'po bëni?!

Martiali – Nuk mund ta lëmë Marselin në mes të rrugës, brenda kutisë.

Bardha (*duke dëgjuar emrin*) – Marsel...?

Arkivoli vihet mbi banak. Martiali sheh celularin e Jozianës.

Martiali – Mund të telefonoj te zyra?

Robert – Po, është i Jozianës.

Martiali provon një numër.

Martiali – S'përgjigjet njeri. Kanë ikur të hanë drekë!

Justini – Duhet ta rregullojmë diku. Kapaku i arkivolit është dëmtuar.

Martiali – Është pjesë e shërbimit.

Robert – Këtu?!

Martiali – Që të mos shtyjmë ceremoninë. Familja është te luleshitësi. Na duhen vetëm pesëmbëdhjetë minuta, sa të sjellim kapakun e ri. Marseli do të ishte i lumtur të kalonte edhe pak çaste në lokalin e vet të dashur. Ku ta lëmë që të mos pengojë?

Robert – Bodrumi është përmbytur. Veç kuzhinës, vend tjetër s'kam...

Ata e marrin si ftesë dhe e çojnë arkivolin në kuzhinë. Roberti i sheh pa fjalë.

Bardha – Mos është burri im ai?

Punonjësit dhe Roberti hyjnë në kuzhinë. Bardha bëhet t'i ndjekë, por i bie telefoni i Jozianës. Ajo përgjigjet.

Bardha – Alo? Mund të më thërrisni Joziana, po deshët... Po, pse jo? E ve, më saktë... Po përgatitesha të varros burrin. Është në kuzhinë. (*Me lajka.*) Mosha ime? Më afër tetëdhjetës sesa njëzetës... S'keni gjë kundër pleqve?... (*I ngrin buzëqeshja.*) Ma mbylli, i pacipi!

Me telefonin në dorë, shkon në kuzhinë. Roberti dhe dy punonjësit kthehen pa arkivolin. Natalia dhe Sharlota hyjnë të shqetësuara me një kurorë ku shkruhet «RËNË PËR ATDHEUN».

Natalia – Ç'i ndodhi babait?!

Martiali – Pati... një aksident të vogël rrugor.

Sharlota – S'kishte vdekur nga cirroza?

Martiali – Do t'jua shpjegoj. Gjithçka do të rregullohet.

Dy punonjësit e marrin Natalinë jashtë për t'i folur. Antuani kthehet duke kërkuar Sharlotën.

Antuani – I ke thënë nënës për ne?

Sharlota – Po përpiqem të varros gjyshin! S'e di nëse është çasti t'i them mamasë që jam shtatzënë nga ish-i i saj!

Robert – Disa largohen nga kjo botë, të tjerë vijnë. Ky është cikli i madh i jetës.

Antuani – Duhej të ishit bërë profesor filozofie.

Robert – Unë s'shkova kurrë deri në maturë. (*Qesh.*) U poqa që në kopsht!

Antuani kthehet nga Sharlota.

Antuani – Po si... si ndodhi kjo?

Sharlota – S'të shkon ndër mend?

Antuani – Më fal...

Ai është i shkatërruar. Ajo lëkundet mes keqardhjes dhe përbuzjes.

Sharlota – Mos u lodh. Ishte shaka.

Antuani – Shaka?!

Sharlota – Testin e bëra, por doli negativ.

Antuani nxjerr testin e shtatzënisë; Roberti i afrohet për t'ia shpjeguar.

Robert – Po, ja këtu duhej të kishte një vijë tjetër...

Antuani e shpon me sy që të heshtë.

Sharlota – Është koha të rritesh, Antuan!

Sharlota ikën.

Antuani – Më jepni edhe një raki. (*E pi.*) Edhe kjo paska shije uji!

Shkon në tualet. Kryqëzohet me Bardhën, që del nga kuzhina me pamje komplotiste.

Bardha (me vete) – Mos kisha një telefon në dorë pak më parë?

Jezusi kthehet.

Jezusi – Këtë procesverbal s'kemi për ta firmosur kurrë! Ku u zhdukën ata? Kam një kaldajë për të montuar!

Roberti hap sytë.

Robert – Jeni hidraulik?

Jezusi – Po!

Robert – Si e keni emrin?

Jezusi – Jezus.

Robert – Pra ju ishit njeriu që prisja! *(Tregon kapakun e bodrumit.)* Poshtë është problemi.

Jezusi *(pa dëshirë)* – Çfarë ka?

Robert – Më plasi një tub. Hemorragji e vërtetë!
Hidrauliku lë çelësat mbi banak dhe zbret disa shkallë.

Jezusi – O Zot!

Robert – Mund ta operoni? Ndoshta i duhet lidhur ndonjë fashë!

Jezusi *(ngjitet)* – Jam hidraulik, jo zhytës!

Robert – Po ç'të bëj?

Jezusi – Thërrisni zjarrfikësit. Ose prisni të avullojë.

Robert – Po s'kam ujë në rubinet!

Jezusi *(me ironi)* – Në bodrum keni sa të doni! *(Sheh fytyrën e Robertit.)* Mirë, do të ndërpres furnizimin e tubit poshtë, që të hapni rubinetin kryesor.
Punon pas banakut.

Robert – Gjithmonë më ndodhin mua këto...

Jezusi – Kur uji rrjedh te të tjerët, ju bezdis më pak. Kaq është.
Antuani del nga tualeti.

Antuani – Ka një të vdekur mbi tavolinën e kuzhinës. Është normale?

Robert – Mos u shqetësoni. Është vetëm përkohësisht.
Jezusi mbaron.

Robert – Mbaruat kaq shpejt?

Jezusi – Po, tani keni ujë. Më telefononi kur të thahet bodrumi, për riparimin e plotë.

Robert – Sa ju detyrohem?

Jezusi – Njëqind euro.

Robert – Njëqind euro për pesë minuta?!

Jezusi – Tarifë fikse. Doni listën e çmimeve?

Robert – Do të doja ta kisha parë përpara! *(Paguan me zor.)* Edhe një doktor që vjen në shtëpi merr katër herë më pak!

Jezusi – Herën tjetër, për tubat thërrisni doktorin. *(Një çast.)* Keni gjë për të ngrënë?

Robert – Kuzhina është jashtë funksionit. Kemi vetëm mish të ftohtë...

Jezusi *(duke dalë)* – Duhet të iki. Po ju lë kartën për procesverbalin.
Jezusi del. Kryqëzohet me Jozianën që vjen me bukë.

Joziana – E ndreqi tubin?

Robert – Të paktën na solli ujin.

Joziana – Më në fund! Jam shumë mbrapa me punët.

Hyn në kuzhinë dhe menjëherë ulërin.

Robert – Harrova t'i them për Marselin!

Bardha (*e habitur*) – Marsel...?

Roberti shkon te kuzhina dhe nxjerr Jozianën për krah.

Robert – Tha se duhen vetëm pesëmbëdhjetë minuta. Do të kthehet tani. Uluni pak.

Vëren çelësat që Jezusi ka harruar mbi banak.

Robert (*i kënaqur*) – I harroi çelësat, maskarai!

Joziana (*e shpërqendruar*) – Kush?

Robert – Hidrauliku! Tani le të thërrasë bravandreqësin!

Joziana – Ku do ta ketë futur vallë...

Robert – Sapo ju thashë që i harroi mbi banak!

Joziana – Jo çelësat! Marseli, biletën e llotos ku e ka futur?

Robert – Mendojeni, superçmimi!

Joziana – Ndoshta e mban ende në xhep...

Të dy kthejnë sytë nga kuzhina. Edhe Bardha. Heshtje. Jezusi kthehet i shqetësuar.

Jezusi – Më kanë humbur çelësat. Mos i keni gjetur?

Robert – Çfarë çelësash?

Jezusi – Të makinës, të shtëpisë, të kasafortës...

Robert (*djallëzor*) – T'ju thërras një bravandreqës? Ju bën çmim fiks...

Jezusi – Ndoshta i gjejmë vetë...

Roberti merr çelësat nga rafti.

Robert – Mos janë këta?

Jezusi – Po!

Roberti bën sikur çelësat i rrëshqasin «aksidentalisht» brenda bodrumit me ujë.

Robert – Ups! Më ranë në bodrum! (*Jezusi mbetet i shkatërruar.*) Ka një metër ujë. Do të presim sa të thahet vetë...

Jezusi – Kam një pompë në furgon. Mund ta nxjerr ujin.

Robert – Ja pra! Kur ka vullnet, zgjidhet gjithçka. Të paktën tani e dini ku janë çelësat! (*Ai bëhet të dalë.*) Përfshihet në tarifën fikse, apo jo?

Jezusi pohon dhe del. Roberti tregon çelësat që i ka mbajtur në dorë.

Robert (*duke qeshur*) – He, he!

Bardha hedh sytë nga kuzhina. Roberti e sheh.

Robert – Ç'po kërkoni?

Bardha – Dua një biletë lotarie me gërvishtje.

Roberti zgjat dorën për paratë.

Robert – Një euro.

Bardha bën sikur kërkon portofolin. Shikimi i saj takon Antuanin dhe fytyra i ndriçon.

Bardha – Jo, s'ka mundësi! Më njeh?

Antuani – Jo...

Bardha – Po si jo!

Antuani – Ah, po... Mbase...

Bardha – Ç'bën këtu?

Antuani – Asgjë.

Bardha – Nuk ke ndryshuar fare!

Antuani – Faleminderit.

Bardha – Ke kohë që u ktheve?

Antuani – Nga ku?

Bardha – Nga andej, pra!

Antuani – Ah... Po. Jo. Domethënë...

Robert (*i paduruar*) – A do ta merrni biletën apo jo?!

Bardha (*Antuanit*) – Më jep një euro, të lutem. S'e gjej portofolin.

Antuani ia jep. Roberti i jep biletën.

Bardha – Faleminderit, Pali im i vogël!

Antuani – S'ka gjë.

Bardha largohet duke i bërë me dorë.

Antuani (*i hutuar*) – Pali?!

Joziana kërkon nëpër banak.

Robert – Humbët gjë edhe ju?

Joziana – Celularin! Mos e keni parë?

Robert – Para pesë minutash ishte këtu. Ku shkoi tani?!

E kërkon edhe ai. Bardha përfiton të futet fshehurazi në kuzhinë.

Robert – Meqë ra fjala, ju telefonoi dikush pak më parë.

Joziana (*e tmerruar*) – Dhe ju u përgjigjët?!

Robert – Po.

Joziana – Dhe?!

Robert – Ishte njëfarë... Moisiu ose Jozefi.

Joziana – Jezusi?!

Robert – Pikërisht!

Joziana – Ç'tha?

Robert – U habit që më dëgjoji mua. Pastaj tha se s'mund të vinte në takim.

Joziana e tërbuar kthehet te romani.

Robert (*psherëtin*) – I ndihmon njeriu dhe ja shpërblimi!

Natalia dhe Sharlota kthehen me kurorën «RËNË PËR ATDHEUN». Antuani kërkon me kot t'i tërheqë vëmendjen Sharlotës.

Natalia – E pabesueshme! Tani bëjnë aksidente edhe të vdekurit! Vë bast se ishte në telefon...

Sharlota – Gjyshi?!

Natalia e sheh e acaruar.

Natalia – Hidrauliku, moj! Ai që goditi makinën mortore!

Ulen dhe Sharlota vëren kurorën.

Sharlota – «Rënë për Atdheun»? S'është pak e tepruar?

Natalia – Vetëm kjo kishte mbetur te luleshitësi. Patëm fat! (*Psherëtin.*) Po të vdes unë para teje, dua të më fusësh celularin në arkivol.

Sharlota – Çfarë?!

Natalia – Po sikur të mos jem vërtet e vdekur? Frika ime më e madhe është të më varrosin gjallë. Ti s'e ke këtë frikë?

Sharlota – S'besoj se ndodh shpesh.

Natalia – Mjafton një herë!

Antuani kërkon të largohet fshehurazi, duke i bërë shenjë Sharlotës ta telefonojë. Natalia e vëren.

Natalia – Antuan, ti që je filozof, a beson në jetën para vdekjes?

Antuani – Deshe të thuash pas vdekjes? Po a duhet ta dëshirojmë? Siç thotë një personazh në romanin tim të fundit: «Edhe po të jesh i shurdhër e memec, pas vdekjes mund të jetë edhe më keq...»

Joziana ngre kokën e habitur.

Joziana – Po kjo është fjali nga «Gruaja mbetet grua»! Mikaeli ia bërtet Samantës kur ajo do të hidhet nga shkëmbi! Ju jeni Barbara Shetland?!

Natalia dhe Sharlota mbeten të habitura.

Antuani (*me siklet*) – Nganjëherë, po... Por do të preferoja të mos merrej vesh.

Joziana – E mbarova librin brenda natës. Si të gjithë të tjerët tuaj! Po e rilexoj. Ma firmosni?

Antuani (*i kënaqur në mënyrë të fshehtë*) – Sigurisht.

Joziana – Faleminderit! Librat tuaj duhej t'i rimbursonte sigurimi shëndetësor. Njerëzit do të merrnin më pak antidepressivë!

Antuani – Përpiqem t'u jap grave romantizmin që s'e gjejnë përditë.

Roberti sheh kopertinën provokuese.

Robert – Aha, duket!

Antuani – Fillimisht shkruaja tragjedi. Por teatri nuk ishte pjesë e ekonomisë së re. As së vjetrës, në fakt.

Joziana – Ju janë luajtur pjesët?

Antuani – Po... Në sallën e kulturës së një qyteti të vogël provincial.

Joziana – Kurse romani juaj zhvillohet në Majami. Sa larg provincës!

Antuani – Asnjë nga lexueset e mia s'ka qenë në Florida. As unë. Por imagjinata na lejon të udhëtojmë. Ndërsa provinca...

Robert – Po, veç gjërave të ngrënshme të asaj zone...

Antuani (*Robertit*) – Juve s'po ju ofroj një kopje!

Robert – Me efektin që kanë librat tuaj te gratë, po më lind edhe mua dëshira. Në fund të fundit, siç thonë ju: «Gruaja mbetet grua».

Antuani përpiqet të largohet pa rënë në sy.

Antuani – Duhet të iki. Nxënësit më presin...

Sharlota e thërret te dera.

Sharlota – Mirupafshim... Barbara!

Antuani del i dërrmuar. Roberti kthehet te fjalëkryqi; Bardha del fshehurazi nga kuzhina.

Robert (*me dyshim*) – Duhet pjesë për të luajtur aty... Fillon me T... Ç'mund të jetë?

Bardha – Teatri!

Robert (*i acaruar*) – Kush ju pyeti juve?

Bardha – Pjesët luhen në teatër! Fillon me T.

Roberti kontrollon fjalëkryqin. Natalia dhe Sharlota vënë re Bardhën.

Robert – Dhe ka gjashtë shkronja!

Bardha – Po xhuxhët në përrallë mbeten shtatë...

Robert – Kurse në lloto ka gjashtë numra dhe një shtesë! Shtatë gjithsej!

E plotëson fjalëkryqin.

Natalia (*Bardhës*) – Mami! Ç'bën këtu?

Bardha – Kam ardhur në varrim, pra! (*Robertit.*) Kush është kjo?

Robert (*Natalisë*) – Kjo është nëna juaj? S'dinim ç'të bënim me të! (*Me zë të ulët.*) Pak e hutuar, apo jo?

Natalia – Kujtesë përzgjedhëse... Numrat e sigurimeve të burrit i di përmendësh.

Bardha – Një, njëzet e pesë, dymbëdhjetë, tridhjetë e shtatë, tridhjetë e nëntë, gjashtëmbëdhjetë... Dhe kodi shtesë katërmëdhjetë.

Natalia – Por shumicën e kohës harron që ka burrë. Dhe është më mirë kështu, se tani ai ka vdekur...

Roberti merr gazetën.

Robert (*Bardhës*) – Përsëritini pak ata numra të burrit tuaj!

Bardha – 1, 25, 12, 37, 39, 16.

Robert (*i shtangur*) – Dhe numri shtesë 14! (*I tregon gazetën.*) Ka fituar!

Natalia e sheh të shqetësuar, sikur çmenduria e së ëmës të ishte ngjitëse. Roberti kontrollon rezultatin edhe një herë.

Robert – Marseli i pabesueshëm!

Martiali dhe Justini vijnë me kapakun e ri të arkivolit.

Martiali – Ja, tani e ndreqim!

Robert – Prisni një çast. Mund t'ju them diçka para se ta mbyllni?

I merr mënjane dhe u flet me zë të ulët.

Martiali – Kjo është pak e sikletshme...

Justini – S'duhet t'u kontrollojmë xhepat të vdekurve.

Robert – Duhet të pyesim familjen. Janë shumë para!

Natalia sheh që po pëshpëritin.

Natalia – Ç'po ndodh tani?

Heshtje.

Martiali – Është çështje delikate...

Sharlota – Këtu s'kemi lënë gjë pa bërë, vetëm delikatesë jo...

Martiali i shpjegon fshehurazi diçka.

Natalia – Jo, s'kemi gjetur gjë.

Ai vazhdon; nënë e bijë shkëmbejnë shikime.

Sharlota – S'është e mundur!

Natalia (*e ngazëllyer*) – Superçmimi?!

Martiali – Rreth shtatëdhjetë e pesë milionë. Ta kontrollojmë tani, para ceremonisë.

Justini – Më vonë do të jetë më e vështirë.

Natalia dhe Sharlota pranojnë. Dy punonjësit shkojnë në kuzhinë.

Sharlota – E dije që gjyshi luante loto?

Natalia – Jo! Ç'histori e çmendur!

Punonjësit kthehen duke mbajtur arkivolin.

Natalia (*e paduruar*) – Hë, pra?!

Sharlota i kujton me sy se aty është trupi i gjyshit.

Natalia (*me fytyrë zie*) – Pra...?

Arkivoli vendoset me solemnitete mbi banak.

Natalia – Kërkuat mirë? (*Martiali nxjerr si magjistar një biletë; ajo e merr.*) Çmimi i madh? (*Robertit.*) S'kam luajtur kurrë loto. Ku duhet të shkoj për paratë?

Robert – Për kaq shumë para, drejt e te drejtoria e lotarisë! Unë s'i kam në arkë. A mund ta shoh? Ia kam shitur unë.

Natalia ia jep biletën si një send të shenjtë.

Natalia – Babai im i dashur! Për pak hoqëm dorë nga trashëgimia!

Roberti e sheh biletën; buzëqeshja i zhduket.

Robert – O Zot!

Natalia – Çfarë?!

Robert – Kjo nuk është biletë lotoje!

Natalia – Si?!

Robert – Është biletë me gërvishtje!

Sharlota – E pastaj?

Roberti e gërvisht. Të gjithë presin.

Robert (*plot entuziazëm*) – Fituese!

Natalia – Sa?!

Robert (*e sheh*) – Një euro. Mund të blini edhe një tjetër.

Natalia bie në dëshpërim.

Natalia – Ishte tepër e bukur për të qenë e vërtetë!

Sharlota – As mua s'më ngjante gjyshi si njeri me fat.

Robert – Po ku shkoi bileta e tij e llotos? Ia shita vetë!

Joziana – Mos ia ka vjedhur kush?

Robert – Të vjedhësh nga një kufomë... Kush do të ishte i aftë për këtë?

Të gjithë shohin punonjësit e funeralit, që ofendohen. Pastaj kthehen nga Bardha, e cila bën fytyrë engjëlllore.

Robert – Çfarë mbani në dorë? (*Përpiqet t'ia marrë.*) Nuk e lëshon, dreqi e mori!

Më në fund ia shkëput biletën.

Natalia – Hë?!

Roberti e kontrollon.

Robert – Kjo po, është biletë llotoje! (*Ngrin.*) O Zot!

Natalia – Po tani ç'pati?!

Robert – Nuk janë numrat e sigurimeve të Marselit!

Natalia – Domethënë?

Robert – Budallai, atë ditë s'kishte luajtur numrat e vet të zakonshëm!

Sharlota – Po ç'rëndësi ka?

Robert – Nuk është ai fituesi!

Natalia dëshpërohet sërish.

Sharlota – Po mbase është koha ta mbyllim varrimin...

Joziana – Po cilët numra kishte zgjedhur?

Robert (*sheh biletën*) – Duken si numër telefoni...

Joziana e merr për ta parë.

Joziana – Po ky është numri im! Duhet ta ketë parë te «Gjuetari»... (*Robertit.*) Ku është celulari im, meqë ra fjala?

Robert – S'kam pasur kohë ta kërkoj. (*Tregon telefonin e lokalit.*) Thirrni numrin tuaj dhe do ta dëgjojmë ku është.

Joziana formon numrin. Nga brenda arkivolit dëgjohet zilja e celularit. Të gjithë kthehen nga arkivoli.

Robert – Kush e ka futur atë aparat brenda?!

Joziana e mbyll dhe zilja hesht.

Joziana – Si ta nxjerr tani? Po pres telefonata të rëndësishme!

Celulari nis të bjerë përsëri. Të gjithë e shohin Jozianën me qortim.

Joziana – Jo, këtë herë nuk isha unë!

Robert – Ka vënë njoftim te «Gjuetari». Ajo kuti s'ka për të pushuar së rëni!

Martiali – Po ta dija që do të kishte kaq shumë hyrje-dalje, arkivolit do t'i kisha vënë derë si lokali i kaubojve! Jeni të sigurt që s'keni harruar gjë tjetër aty brenda?

Telefoni vazhdon të bjerë.

Natalia – Duhet të bëjmë diçka!

Justini – Kremimi është pastër dhe s'ka ankesa më vonë.

Martiali heq përsëri kapakun, pa dëshirë. Një krah del nga arkivoli dhe i zgjat celularin. Ai e merr si të ishte gjëja më normale në botë.

Martiali – Faleminderit!

Ia jep Jozianës, e cila përgjigjet.

Joziana (me mirësjellje të sforcuar) – Alo, po...?

Duke parë se të gjithë e dëgjojnë, largohet pak. Justini mbyll kapakun duke mermëritur.

Robert – Po nëse Marseli s'është fituesi, kush është?

Të gjithë ngrenë supet. Papritur hidrauliku futet me vrull, duke tundur një biletë llotoje.

Jezusi (duke bërtitur nga gëzimi) – Unë! Sapo përsëritën numrat fitues në radio! Janë të mitë! Fitova!

Robert – Ai duhet të jetë tradhtuar me gjithë botën, që paska kaq shumë fat!

Joziana e mbyll shpejt bisedën dhe i afrohet hidraulikut.

Joziana (me lajka) – Fat në lojë... Si e kishit emrin, bukurosh?

Jezusi – Jezus.

Joziana – Jezus?! Po ju jeni ai që po prisja!

Jezusi – Edhe ju?!

Celulari i Jozianës bie përsëri.

Joziana (në telefon) – Mjaft tani! Gjuetia u mbyll!

Jezusi – Hajde, shef, të gjithë nga një gotë! I paguaj unë!

Roberti shërben mbi arkivolin që është mbi banak. Bie telefoni i lokalit.

Robert – Alo, «Bar Sport», ju dëgjoj!

Të gjithë bëjnë gëzuar, flasin me zë të lartë. Roberti përpiqet t'i flasë Martialit mbi zhurmën.

Robert – Telefonojnë nga varrezat! Varmihësi! (Tregon arkivolin plot gota e shishe.) Pyet nëse varrimi do të bëhet sot apo nesër!

Martiali – Eh, s'kemi pse nxitohe mi! Thuaji të vijë të pijë me ne!

Jezusi vëren për herë të parë arkivolin mbi banak.

Jezusi – Po kjo ç'është?!

Robert – Marseli! (*Kërkon në xhepa.*) Meqë ra fjala, ku i lashë çelësat tuaj...?

Roberti sheh arkivolin.

Martiali – Oh, jo! Mos më thuaj!

Robert – Hajde, çfarë pi?

Martiali – Një birrë me shkumën poshtë!

Roberti bëhet t'ia shërbejë.

Justini – I shkreti Marsel! Ç'fat i keq.

Troket mbi kapakun e arkivolit.

Justini – As një gotë me ne s'mund ta ngrejë!

Kapaku ngrihet. Nga brenda del busti i Marselit; e luan aktori i Antuanit, i maskuar që të mos njihet.

Marseli – «U prehtë në paqe», thoshin! Po ku të lënë këta!

Të gjithë ngrijnë. Marseli u zgjat gotën.

Marseli – Hajde, edhe një të fundit! Për rrugë!

Errësirë.

Fund

Rreth autorit

Jean-Pierre Martinez lindi në vitin 1955 në Auvers-sur-Oise, Francë. Fillimisht ishte baterist në disa grupe rok, përpara se të punonte si semiolog në fushën e reklamës. Më pas nisi një karrierë si skenarist për televizionin, për t'iu përkushtuar më vonë teatrit si dramaturg.

Ai ka shkruar rreth njëqind skenarë televizivë dhe 123 pjesë teatrore, kryesisht komedi, ndër të cilat disa janë bërë tashmë vepra të njohura, si *Vendredi 13* dhe *Strip Poker*.

Jean-Pierre Martinez është sot një nga autorët bashkëkohorë francezë më të vënë në skenë. Pjesët e tij janë përkthyer në shumë gjuhë dhe janë shfaqur në më shumë se 100 vende të botës, nga Evropa në Amerikë, Afrikë, Azi dhe Oqeani.

Për t'ua lehtësuar punën trupave teatrore profesioniste dhe amatore, autori ka zgjedhur t'i vërë tekstet e pjesëve të tij në dispozicion për shkarkim falas në faqet e tij të internetit. Megjithatë, çdo shfaqje publike kërkon autorizim paraprak dhe pagesën e të drejtave përkatëse të autorit.

Të gjitha pjesët e Jean-Pierre Martinez dhe përkthimet e tyre mund të shkarkohen falas nga:

<https://jeanpierremartinez.net>

<https://comediatheque.net>

Të drejtat e autorit

Kjo vepër mbrohet nga legjislacioni për të drejtat e autorit.

Çdo përdorim i veprës, veçanërisht çdo shfaqje publike, qoftë profesionale apo amatore, kërkon autorizimin paraprak të autorit.

Riprodhimi, shpërndarja, botimi, përkthimi, përshtatja ose ndryshimi i plotë apo i pjesshëm i veprës pa autorizim nuk lejohet.

Çdo përdorim i paautorizuar mund të sjellë pasoja ligjore dhe detyrimin për dëmshpërblim.

Jean-Pierre Martinez është anëtar i SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Për çdo kërkesë për autorizim për shfaqjen e një pjese, ju lutemi të kontaktoni autorin nëpërmjet faqes së tij zyrtare:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

© La Comédiathèque

Të gjitha të drejtat të rezervuara.